

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce J. j., spol. s r. o., zastoupeného JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem v Praze 1, Senovážné nám. 6, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2004, čj. 580/289/008/A-20/04, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2005, čj. 11 Ca 175/2004-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Česká inspekce životního prostředí (inspekce) uložila žalobci rozhodnutím ze dne 16. 2. 2004, čj. 9/OV/996/04/Op, podle § 116 odst. 1 písm. b), za použití § 118 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), pokutu ve výši 35 000 Kč za porušení § 38 odst. 3 zákona o vodách, kterého se stěžovatel dopustil tím, že vypouštěl odpadní vody v rozporu s vydaným povolením Okresního úřadu F., referátu životního prostředí ze dne 5. 1. 2002, čj. RŽ-3325/01/Fp/231.2. Žalobce napadl rozhodnutí inspekce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2004, čj. 580/289/008/A-20/04, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Namítl pochybení akreditované laboratoře, spočívající v nesprávné volbě místa odběru kontrolních vzorků, jejichž vyhodnocení vedlo správní orgán ke zjištění skutečností rozhodných pro udělení sankce. Podle nařízení vlády č. 82/1999 Sb., kterým se stanoví ukazatele a hodnoty přípustného stupně znečištění vod, je povolena tolerance jednoho nevyhovujícího vzorku pro čtyři až sedm kontrolních odběrů. Správní orgán nevzal při udělení sankce v úvahu skutečnost, že žalobce dodal dne 10. 2. 2004 ještě jeden vzorek

kontrolního odběru odpadní vody, který stanoveným podmínkám vyhovoval. Žalobce správnímu orgánu vytkl také nesprávné právní posouzení a aplikaci jiné zákonné sazby udělené sankce, protože shledal porušení povinností podle § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona a nikoliv podle § 122 vodního zákona. V případě žalobce, který má právo vypouštět odpadní vody, nelze překročení přípustných koncentrací považovat za vypouštění odpadní vody v rozporu se zákonem, ale za porušení jiných povinností ve smyslu ustanovení § 122 vodního zákona.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a poukázal na skutečnost, že podle povolení k vypouštění odpadních vod měl být odběr prováděn z místa v těsné blízkosti za čistírnou odpadních vod, před smísením s dešťovými vodami. Odmítl argumentaci žalobce o možnosti překročení v jednom případě za posledních 12 měsíců, a to s poukazem na hodnotu „m“ (ukazatel přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované z rozboru prostého vzorku vypuštěných odpadních vod), která nesmí být překročena nikdy. Podle ukazatele NL (nerozpouštěné látky) bylo překročení hodnoty „m“ prokázáno při dvou kontrolních měřeních. Poukázal také na skutečnost, že při posuzování hodnoty „p“ (ukazatel přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované v rozboru směšného vzorku vypuštěných odpadních vod) nelze období 12 měsíců libovolně posouvat, ale je nutno vycházet vždy z termínu prováděného dozoru, neboť odlišný postup by mohl zavdat příčiny retrospektivní korekce provedením nových měření s již vyhovujícími výsledky. Co do namítaného nesprávného právního posouzení žalovaný odkázal na neexistenci skutkové podstaty, které se žalobce dovolává (nedodržení podmínek povolení vodoprávního úřadu). Právní kvalifikace zjištěného skutkového stavu odpovídá porušení § 38 odst. 3 za použití § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona, sankce je ukládána podle § 118 vodního zákona.

Městský soud rozsudkem ze dne 9. 6. 2005, čj. 11 Ca 175/2004-46, žalobu zamítl. Neshledal přitom důvodným tvrzení žalobce o nesprávné lokalizaci odběru vzorku (prováděného uvnitř čistírny namísto vně objektu), neboť toto tvrzení nemá oporu ve správním spise. Rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod bez další specifikace stanoví, že se musí jednat o místo v těsné blízkosti za čistírnou, a toto místo bylo zcela přesně specifikováno Provozním řádem pro trvalý provoz čistírny, který žalobce schválil dne 10. 1. 2002, a podle kterého se vzorek vyčištěné vody odebírá z výtokového potrubí zaústěného do sběrné šachtice v budově čistírny odpadních vod. Městský soud odmítl domněnku žalobce o toleranci jednoho nevyhovujícího vzorku. Z ustanovení § 5 odst. 3 zmíněného nařízení vlády dovodil možnost překročení hodnot „p“ stanovených v povolení v závislosti na počtu odebraných vzorků. Protože ale prováděcí předpis výslovně nestanoví, ke kterému okamžiku se období 12 měsíců má vztahovat, nelze zohlednit výsledky měření proběhlých poté, kdy výsledky za předchozí období byly se znečišťovatelem projednány a tvořily podklad pro správní řízení o uložení pokuty. Městský soud přisvědčil právní kvalifikaci věci, provedené správním orgánem. Nesplnil-li žalobce povinnosti, uložené mu rozhodnutím o povolení vypouštět odpadní vody, dopustil se vypouštění odpadních vod v rozporu se zákonem (§ 38 odst. 3 vodního zákona) a je na místě užití § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Tvrdí, že městský soud pochybil, jestliže se ztotožnil se skutkovou podstatou, z níž vycházel správní orgán, a nevzal v potaz, že z listinných důkazů připojených k žalobě a z tvrzení přednesených na jednání vyplynulo, že kontrolní odběry nebyly prováděny v místě

stanoveném rozhodnutím o povolení k vypouštění odpadních vod. Stěžovatel projevil svůj nesouhlas i s tím, jak městský soud interpretoval povinnosti stěžovatele, uložené mu zákonem o vodách, a aplikoval je na zjištěný skutkový stav. Navrhl proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný proti tomu zpochybnil, že by stěžovatel ve své kasační stížnosti uváděl důvody podřaditelné ustanovení § 103 s. ř. s., k namítanému nesprávnému místu odběru vzorků odkázal na své vyjádření k žalobě a dodal, že tato skutečnost byla předmětem posouzení městského soudu.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Každý, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění (§ 38 odst. 3 vodního zákona). Za tím účelem je vodoprávní úřad při stanovování podmínek povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod; ten, kdo vypouští odpadní vody, musí (v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu) měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění. Výsledky měření je povinen předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu.

Vodoprávní úřad s povolením k vypouštění odpadních vod stěžovateli stanovil, že hodnoty ukazatele „m“ (ukazatel přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované z rozboru prostého vzorku vypuštěných odpadních vod) nesmí být překročeny; hodnoty ukazatele „p“ (ukazatel přípustné hodnoty pro koncentrace zjišťované v rozboru směšného vzorku vypouštěných odpadních vod) mohou být překročeny jednou v roce. Místo a způsob měření znečištění vypouštěných odpadních vod vymezil jako prostor „v těsné blízkosti za čistírnou odpadních vod“. Výslovná specifikace prostoru měření pak byla určena provozním řádem stěžovatele, podle kterého se „vzorek vyčištěné vody odebírá u výtokového potrubí zaústěného do sběrné šachtice v budově ČOV“. Odběr kontrolních vzorků byl proto odborným subjektem (akreditovanou laboratoří pověřenou vodoprávním úřadem k odběru a zpracování výsledků vzorků) správně proveden uvnitř budovy čistírny odpadních vod.

V posuzované věci správní orgány i soud řádně zdůvodnily, že bylo zjištěno překročení přípustných povolených limitů znečišťujících látek, čímž došlo nedovoleným způsobem ke znečištění povrchových i podzemních vod. Žalovaný v rozhodnutí přesvědčivě uvedl, z jakých zjištění vycházel, jaké důkazní prostředky použil a jakým způsobem ke svému závěru dospěl. Nejvyšší správní soud sdílí náhled městského soudu o nedůvodnosti stěžovatelových námitek.

Podle § 116 odst. 1 písm. b) za použití § 118 odst. 1 vodního zákona uloží vodohospodářský orgán tomu, kdo vypustí odpadní nebo důlní vody do vod povrchových nebo podzemních, popřípadě do kanalizace v rozporu s zákonem, pokutu ve výši od 10 000 Kč do 10 000 000 Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke

stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod (§ 118 odst. 2 vodního zákona).

Vodohospodářský orgán musí v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními uložit pokutu vždy, když zjistí vypouštění znečištěných vod jiným než zákonem připuštěným způsobem. Správní uvážení se v takových případech týká pouze konkrétní výše ukládané pokuty, po zohlednění intenzity a okolností znečištění. V posuzované věci bylo odpovídajícím zákonným postupem zjištěno i prokázáno vypouštění znečištěných vod a vodoprávní orgán v souladu s vodním zákonem uložil žalobci povinnost zaplatit sankci, jejíž výši přiměřeně a dostatečně odůvodnil. Stěžovatel proto nebyl postupem žalovaného nikterak zkrácen na svých právech.

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné, a protože v řízení ani nevyšly najevo vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu